

Netjes

Het is zomer. Op de ligweide van het zwembad word ik gewekt door een brullend jongetje. Ik zie zijn zusjes en vader met veel plezier een bal over en weer gooien en schoppen terwijl hij boos heen en weer rent en schreeuwt 'mijn bal, mijn bal'. Maar vader en zusjes laten zich niks aan hem gelegen liggen. Hup daar gaat de bal weer over zijn hoofd en als hij bijna zijn worstige armpjes om de bal heen heeft geslagen, wordt de bal hup weer verder getikt door een lenig been van vader. Als vader het jongetje vertelt dat hij best met het spel mee mag doen maar dat hij dan om de bal moet vragen, lukt het de kleine jongen even het advies van vader op te volgen maar het gaat nog steeds niet zoals hij het wil. Snuivend, snotterend en schreeuwend rent hij naar zijn moeder op de handdoek.

Wat een heerlijkheid zou het zijn om jezelf zo te laten gaan. In mijn fantasie zwaai ik deuren open van vergaderzalen die ik kruipend en kreunend binnen ga om vervolgens met trappelende voeten en gebalde vuisten tegen de grond te slaan. In werkelijkheid vraag ik of iemand misschien even tijd heeft en zeg ik dat ik mij een beetje zorgen maak. Over het systeem, de prestatiedruk, de door roosters en klok gedomineerde organisatie. Ik voel me dan wel wat rot maar ik snap natuurlijk dat het in het belang van de organisatie beter is als we de boel nou niet helemaal gaan omgooien, nu even niet het beleid grondig aan de kaak stellen of ons werk neerleggen. Ik zet mijzelf en mijn gevoel opzij en ga vanavond vroeg naar bed zodat ik morgen weer aan de slag kan.

Vaak als ik worstel met gevoelens van machteloosheid jegens het systeem, de baas, het geld of de macht denk ik aan de dag dat ik ontslag nam bij de chique patisserie in de stad. De patisserie was zo keurig dat er werd ingepakt met een liniaal om te kijken of alle linten van de bonbondoosjes precies op 1 centimeter afstand van de rand gestrikt waren. Het stel dat er werkte, wisselde veel boze blikken uit zonder ooit iets te zeggen. De dag dat ik besloot te stoppen, stapte ik direct na het ontbijt op mijn fiets. 'Wat ga je doen?' vroeg een vriendin mij. 'Ik ga een hele dikke drol laten op de toonbank van de patisserie en zeg dan tegen de baas: hier, een laatste bonbon voor u'. Elke keer als ik hier aan denk word ik overvallen door een groots, vrij en onoverwinnelijk gevoel. Een gevoel dat alle machteloosheid, teleurstelling en frustratie teniet doet.

In werkelijkheid deed ik natuurlijk iets anders. Ik zei dat ik me niet op mijn plek voelde en me bovendien wilde concentreren op mijn studie. Bij het afscheid kreeg ik een alleraardigste gedichtenbundel en een allerliefst boeketje. Zoals het hoort, netjes.

Daphne Clement